

ŽELVA PO IMENU SOFIA

Bil je lep sončen dan. Deček je ravno pomival posodo ter zamišljeno gledal čez okno, ko je z delčkom očesa opazil nekaj velikega. Ta velika stvar se je počasi premikala po plaži, kot bi nekaj iskala. Od začudenja je spustil posodo iz roke, zaklical mami, da gre na plažo, in že izginil skozi vrata, še vode ni utegnil zapreti.

Kolikor hitro je zmogel, je tekel proti veliki premikajoči se stvari. Ko je končno prišel dovolj blizu, da je videl, kaj to je, je glasno zasopel. Bila je prava živa morska želva. Deček je za nekaj časa kar obstal na mestu, saj tega še nikoli ni videl od blizu. Z želvo sta se spogledala, a želva je bila preveč utrujena, da bi poskušala zbežati pred človekom. Upala je samo na najboljše ter začela kopati veliko, globoko luknjo. Deček jo je z zanimanjem opazoval. Imel je sicer nekaj strahu pred to novo podobo, a ga je radovednost premagala. Približal se ji je ter ji začel pomagati kopati luknjo. Opazil je, da je želva od presenečenja obstala, a je kaj hitro spet začela kopati. Kar naenkrat pa je spregovorila: »Zakaj mi pomagaš? Ali sploh veš, kaj delam?« Deček je poskočil, saj ga je to zelo presenetilo. Jecljajoč ji je odgovoril: »Videl sem, kako si utrujena in sem se odločil, da ti bom pomagal. Žal pa ne vem, kaj delaš.« Želva se je prijazno nasmehnila in rekla: »Hvala. Moje ime je Sofia, pa tvoje?« Deček je odgovoril: »Živijo. Meni je ime Maks. Sofia, zakaj pa kopljeva to luknjo, če ni skrivnost?« Sofia se je malo prestavila sem ter tja ter rekla: »Prosim, če tega, kar ti bom zdaj povedala, ne poveš nikomur, saj si želim varnosti. Tukaj bom izlegla svoja jajčeca, iz katerih se bodo izlegle čudovite majhne želvice. Ampak sem v velikih skrbeh, če bodo lahko varno prispеле v morje in odplavale dogodivščinam nasproti.« Maks jo je začudeno pogledal, Sofia je razbrala v njegovih očeh, da hoče vedeti še več, zato je nadaljevala: »Veš, Maks, malim želvicam preti toliko različnih nevarnosti, da od 1.000 želvic doživi le ena višjo starost. Veš, zakaj sem bila tako utrujena, ko si prišel sem? Ker sem v zadnjih nekaj dneh bila že na petih plažah in je ta prva, ki se mi zdi vsaj malo primerna za odlaganje jajc. Na vseh plažah je toliko smeti, da skoraj ne vidiš ven iz njih, vsepovsod je polno ljudi ter močne svetlobe, ki prihaja iz luči. Tudi ta plaža ni veliko boljša, a nimam več veliko časa. Skrbi me, da se želvice sploh ne bodo izlegle, saj bo tu za njih prenizka ali previsoka temperatura. Veš, na male želvice ima podnebje velik pomen že pri izleganju in vsako leto se temperature drastično spreminjajo zaradi raznih plinov, ki jih spuščate v ozračje vi, ljudje. To nam, želvam in mnogim drugim živalim, zelo škoduje. Tudi če se želvice izvalijo, so tu še vseeno smeti, ki jih

je polna obala ter tudi morje. Toliko mojih prijateljic je že umrlo, ker so se zapletle v smeti ali pa jih pojedle in jim nisem mogla pomagati. Tudi pri malih želvicah je tako, da jih veliko poje majhne koščke plastike in poginejo. Seveda so tu tudi naravni sovražniki, kot so ptiči in morski pes, a vseeno bi veliko več želvic preživelo, če bi ljudje malo bolj pazili. Vedno, ko se predam tokovom morja, je v meni strah, da se bom nekam zapletla in mi nihče ne bo mogel pomagati. Srčno si želim, da bo vsaj nekaj mojih otrok varno prišlo do morja ter v njem tudi dolgo živelo.« Maks je vse to poslušal z odprtimi usti. Ni mogel verjeti, kaj je pravkar slišal. Nikoli si ni mislil, da tako malo morskih želv preživi, in to zaradi ljudi. Sam še nikoli ni odvrigel nobene smeti na plažo ali kamor koli drugam izven koša, saj ga je tako naučila mama in za to ji je bil v tem trenutku neizmerno hvaležen. Hitro ji je odgovoril: »Hvala, ker si me zdaj naučila toliko novega. Nikoli si ne bi mislil, da ste želve in tudi druge živali v tolikšni nevarnosti zaradi onesnaževanja. Mama me je naučila, da nikoli ne onesnažujem in res nisem, a naučila me je tudi, da je potrebno drugim pomagati. Odločil sem se, da bom s pomočjo družine in prijateljev očistil to plažo, da na njej ne bo niti kančka smeti in tako želvicam omogočil malo večjo možnost preživetja. Tega se bom lotil kar danes.« Želva se mu je na veliko nasmehnila ter rekla: »Hvala, Maks. Ne veš, koliko mi to pomeni.« Maks je že tekel domov. Bil je tako navdušen, da bo lahko nekomu pomagal in mogoče tudi rešil nekaj življenj. Hitro je poklical mamo ter sestro in jima povedal, kaj se je zgodilo na plaži. Čeprav mu nista popolnoma verjeli, sta se vseeno strinjali, da bosta pomagali počistiti plažo. Poklical je tudi svoje prijatelje in vsi so se strinjali. Žal se je že začelo temniti, zato so se odločili, da začnejo čistiti naslednji dan zjutraj. Maks je to noč težko zaspal, saj je komaj čakal na jutrišnji dan.

Takoj, ko se je prebudil, je skočil iz postelje, se oblekel ter prebudil tudi mamo in sestro. Skupaj so se odpravili ven, kjer so jih pričakali tudi Maksovi prijatelji. Maks je hitro stekel k luknji, a želve ni bilo več tam, notri pa je ležalo mnogo majhnih jajčec. Zadel ga je žalost, a vedel je, da ga čaka pomembna naloga, zato se je takoj lotil dela. Vsi so pridno čistili in res, kmalu na plaži ni bilo niti ene smeti. Vsi so bili presrečni, Maks pa še najbolj. Tudi vsak dan za tem je šel na plažo in pobral vsako smet, ki jo je veter prinesel.

Nekega jutra, ko je ponovno prišel na plažo, pa je presenečen obstal, saj je bila luknja prazna. Od veselja je poskočil ter si zaželel, da so vse prispele varno v morje.

Od takrat naprej je vsakemu, ki ga je videl onesnaževati, povedal to zgodbo. Vedel je, da bo skupaj z želvo Sofio spremenil svet.